

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Stodská nemocnice a. s., IČ 26361086
se sídlem Hradecká 600, 333 40 Stod
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem,
se sídlem Vlastina 602/23, 323 00 Plzeň

proti
žalovanému

Ministerstvo pro místní rozvoj
se sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2023, č. j. MMR-83414/2023-26

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Dne 18. 12. 2023 obdržela žalobkyně rozhodnutí žalovaného Ministerstva pro místní rozvoj, č. j. MMR-83414/2023-26 ze dne 14. 12. 2023 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým bylo na základě žalobcem podaných námitek rozhodnuto, že námitky žalobkyně proti opatření poskytovatele dotace Řídícího orgánu Integrovaného regionálního operačního programu (dále jen „**poskytovatel dotace**“), jímž bylo rozhodnutí o krácení žalobci přiznané dotace, jsou částečně důvodné, ovšem pouze v rozsahu částky 6 509,80 Kč. Ve zbytku krácení, tj. v částce 237 766,81 Kč, shledal Námitky nedůvodnými a opatření poskytovatele dotace potvrdil.
2. Žalovaný k tomuto závěru dospěl s tím, že žalobkyně v celkem sedmi případech porušila podmínky dotace, a to: 1. neodeslala změnu zadávacích podmínek prostřednictvím formuláře F14 v souladu § 212 zákona o zadávání veřejných zakázek; 2. nestanovila lhůtu pro podání nabídek v délce alespoň 35 celých dnů; 3. požadovala, aby dodavatel disponoval nejvyšší partnerskou certifikací výrobce pro nabízenou produktovou skupinu Hardware, přestože takový certifikát nelze podřadit pod žádný z dokladů, které zadavatel může požadovat k prokázání splnění kritérií technické (či jiné) kvalifikace, tedy stanovila požadavek na prokázání kvalifikace dodavatele, který zákon o zadávání veřejných zakázek nepřipouští; 4. provedla změnu zadávací dokumentace spočívající v prodloužení lhůty pro dodání předmětu zakázky z 30 na 60 dnů od uzavření smlouvy, aniž by prodloužila lhůtu pro podání nabídek takovým způsobem, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku; 5. žalobkyně neuveřejnila v souladu s § 7 odst. 1 zákona o registru smluv celkem tři kupní smlouvy. Body 1. - 4. přitom mohly mít vliv na okruh možných účastníků zadávacího řízení.
3. S ohledem na skutečnost, že proti napadenému rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky, brojila proti ní žalobkyně výše nadepsanou správní žalobou.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Žalobkyně je přesvědčena, že napadené Rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení věci a na nesprávném výkladu podmínek poskytnutí dotace, přičemž tvrdí, že žalovaný postupoval nepřiměřeně formalisticky a bez přihlédnutí k dílčím okolnostem.
5. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že nezveřejnění opravného formuláře F14 je přestupkem, neboť to nemá oporu v zákoně, což podporuje i to, že zákonem č. 166/2023 Sb. byla z ust. § 270 zákona o zadávání veřejných zakázek vyvratitelná domněnka společenské škodlivosti jednání zadavatele jinak naplňujícího formální znaky přestupku.
6. Konečně, i kdyby jednání žalobkyně sankcionovatelné v obecné rovině bylo, žalobkyně je přesvědčena, že okolnosti konkrétního případu prokazují, že postup zadavatele vliv na okruh potenciálních dodavatelů a výběr dodavatele mít nemohl. Veškeré relevantní úkony během zadávacího řízení se dějí totiž na profilu zadavatele, a pokud měl dodavatel o veřejnou zakázku skutečný zájem, byl ve svém vlastním zájmu povinen profil zadavatele aktivně sledovat, což se také samozřejmě v praxi děje. Účast zahraničních dodavatelů přitom nebyla dle žalobkyně reálná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

7. Žalobkyně se dále vymezuje i proti tvrzení žalovaného zlehčujícího skutečnost, že se nikdo z dodavatelů proti postupu žalobce nebránil námitkami, s poukazem, že uplatnění námitek je zcela na uvážení dodavatelů, a nemohou proto sloužit jako ukazatel správnosti postupu žalobce. V konkrétním případě uvedená skutečnost nepodání námitek naopak prokazuje to, že postup žalobkyně neovlivnil účast dodavatelů v zadávacím řízení.
8. Žalobkyně dále nesouhlasí s právním názorem žalovaného, že byla povinna stanovit lhůtu pro podání nabídek v délce minimálně 35 dnů, neboť § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek se v případě posuzované veřejné zakázky neuplatnil.
9. Dle žalobkyně je zákon o zadávání veřejných zakázek mezerovitý, neboť nezachycuje situaci, kdy zadavatel má legitimní potřebu nezveřejnit na profilu zadavatele dokumenty obsahující důvěrné informace, ale zároveň ve smyslu ust. § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek nepožaduje, aby dodavatel přijal přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací. Lze se domnívat, že postup pro poskytování důvěrných informací může v takovém případě zadavatel upravit samostatně dle ust. § 39 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, při respektování lhůty podle § 96 odst. 2 téhož zákona. Nelze tedy dovodit, že by takového zadavatele stíhala zároveň povinnost dle ustanovení § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Takový výklad je dle žalobkyně logický, neboť pokud je jediný rozdíl oproti situaci, kdy si dodavatel stáhne zadávací dokumentaci z profilu zadavatele, v tom, že zadavateli zašle žádost o poskytnutí části zadávací dokumentace a vzápětí tuto část obdrží ve zprávě od zadavatele, není důvod pro to, aby byla lhůta pro podání nabídek jakkoliv prodlužována.
10. Žalobkyně tedy dle svého vyjádření nepostupovala podle § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek, a nebyla povinna postupovat dle § 57 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy prodlužovat lhůtu pro podání nabídek o 5 dnů. Tvrzení žalovaného, že podmínila poskytnutí části zadávací dokumentace obsahující technické informace s citlivými daty podpisem, je tedy mylné.
11. Proto žalobkyně na základě shora uvedeného dochází k závěru, že žalovaný porušil zákon o zadávání veřejných zakázek a dotační podmínky, když žalobci uložil finanční opravu. Žalobkyně naopak postupovala plně v souladu se zákonem a její postup nemohl mít na potenciální dodavatele jakýkoliv reálný dopad.
12. Pokud jde o požadavek nejvyšší partnerské certifikace výrobce pro nabízenou produktovou skupinu Hardware, stanovením této zadávací podmínky žalobkyně neporušila ust. § 73 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, když předmětná podmínka technické kvalifikace vychází z výčtu uvedeného v ust. § 79 odst. 2 téhož zákona.
13. Žalobkyně si nadále stojí za argumentací, jež představila v námitkách, jež byly zamítnuty napadeným rozhodnutím. Nad to uvádí, že samotný zákon o zadávání veřejných zakázek v ust. § 80 odst. 1 předvídá předložení ISO certifikátu k prokázání opatření dodavatele k zajištění kvality. Tento případ se však týká pouze splnění norem pro zajištění jakosti, tj. příslušných evropských norem. Tím ovšem není vyloučeno, že by zadavatel nemohl analogicky požadovat předložení i jiného nikoliv nutně veřejnoprávního certifikátu, který by rovněž prokazoval opatření dodavatele k zajištění kvality.
14. Pokud jde o odkaz žalovaného na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-05233/2021/500/AIv ze dne 10. 2. 2021, žalobkyně uvádí, že ten se v posuzovaném

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

případě omezil pouze na formální podřazení kvalifikačního požadavku pod ust. § 79 odst. 2 písm. c) a d) zákona o zadávání veřejných zakázek, které rozporoval, a ostatními kritérii technické kvalifikace uvedenými v ust. § 79 odst. 2 tohoto zákona se vůbec nezabýval. Stejně tak považuje žalobkyně za irelevantní další argumentaci žalovaného týkající se tohoto bodu.

15. Co se týká bodu prodloužení lhůty, žalobkyně opětovně odkázala na předložené námitky.
16. K porušení povinnosti zveřejnit smlouvy v registru smluv žalobkyně uvedla, že v případě smlouvy VZ0020.005 přehodnotila svá předchozí přesvědčení a ztotožnil se se závěry žalovaného. Nadále však trvá na svých tvrzeních týkajících se zbývajících dvou smluv (VZ0016.001 a VZ0016.002).
17. Poskytovatel dotace i žalovaný totiž opomněli zabývat se zákonnou výjimkou, kdy účinnost smlouvy nastává nezávisle na jejím uveřejnění v registru smluv dle § 7 odst. 3 zákona o registru smluv.
18. Obě smlouvy byly plněny v době, kdy byly v souladu se zákonem o registru smluv účinné. I pokud by byly dle § 7 odst. 1 tohoto zákona zrušeny od počátku, jak tvrdí žalovaný, stalo by se tak až po 3 měsících ode dne jejich uzavření, tj. až dne 12. 1. 2023. Jelikož tedy došlo ke splnění závazku v době, kdy smlouva byla účinná a bylo tedy plněno po právu, nemá zrušení smlouvy od počátku na závazek žádný vliv, neboť již došlo k jeho splnění. Neboli, nemůže být rušeno něco, co již není. Byť zákonodárce v zákoně o registru smluv tento důsledek zřejmě nepromyslel, nemůže být dle žalobce mezerovitost zákona kladena k tíži žalobkyni, která se tedy žádného porušení dotačních podmínek nedopustila.
19. I pokud by soud dospěl k závěru, že se žalobkyně uvedených porušení dotačních podmínek dopustila, nemůže jí být uložena finanční oprava ve výši uvedené žalovaným. I pokud by se totiž o pochybení jednalo, jejich společenská škodlivost stejně jako dopad na hospodářskou soutěž je nulová. V takovém případě byl žalovaný povinen neuložit finanční opravu vůbec, jak ostatně je stanoveno v příloze č. 5 Obecných pravidel IROP, popř. uložit finanční opravu pouze v symbolické výši, maximálně v jednotkách tisíců Kč. Žalobkyně přitom odkázala na praxi jiných správních orgánů.
20. Žalobkyně je dále přesvědčena, že stanovené dotační podmínky jsou v tomto ohledu neproporcionální a nepřiměřené a není třeba se jimi tedy řídit. V této souvislosti též uvedla, že odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019 č. j. 2 Afs 192/2018-74 je neopodstatněný.
21. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž by žalovanému též uložil náhradu nákladů řízení.
22. Žalovaný ve svém vyjádření trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí.
23. K námitce týkající se neodeslání formuláře F14 uvádí, že pro konstatování pochybení podle přílohy č. 5 Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, vydání 1.15, spočívajícího v neodeslání tohoto formuláře a následnému uložení finanční opravy je forma zavinění zcela irelevantní.
24. Žalovaný též nesouhlasí s přesvědčením žalobkyně, že neodeslání formuláře F14 nemohlo mít vliv na okruh potenciálních dodavatelů a výběr nejvhodnější nabídky. Uvádí, že může jít o zdroj informací pro potenciální dodavatele, kteří na údaje zde obsažené mohou

spoléhat, aniž by zároveň kontrolovali profil zadavatele. Nelze ostatně přenášet odpovědnost za sledování všech dostupných zdrojů informací o zadávacím řízení na dodavatele a s cílem vyhnout se odpovědnost za zcela jednoznačné porušení zákona o zadávání veřejných zakázek. Jinak řečeno, potenciální vliv na okruh potenciálních dodavatelů, a tedy i na výběr nejvhodnější nabídky je zde jednoznačně dán, neboť potenciální dodavatelé měli za to, že již nemohou podat do zadávacího řízení nabídku, ač zadavatel nabídky stále přijímal.

25. Žalovaný dále uvádí, že pro konstatování pochybení zadavatele a uložení finanční opravy pak postačuje i jen hypotetická možnost ovlivnění hospodářské soutěže, či jinými slovy potenciální vliv na hospodářskou soutěž. To plyne jak z textace sazebníku finančních oprav, tak lze zároveň analogicky odkázat nerozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 20.10.2016, č. j. ÚOHS-S0644/2016A/Z-42947/2016/511/KIÍ, které lze přiměřeně aplikovat také na zadávací řízení dle ZZVZ, a dle nějž postačuje pro uložení sankce pouhá možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
26. Skutečnost, že se nikdo z potenciálních účastníků zadávacího řízení ve vztahu k identifikovanému porušení zákona o zadávání veřejných zakázek nevymezil a ani proti postupu příjemce nepodal námitky, nemá na posouzení věci žádný vliv. Zadávací řízení nad to představuje vysoce formalizovaný proces, viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2010, č. j. 2 Afs 64/2009-109.
27. Pokud jde o námitky týkající se lhůty pro podávání nabídek, žalovaný konstatuje, že argumentace obsažená v žalobě nepřináší v podstatě nic nového, přičemž ani snaha žalobkyně dovodit určitou „mezerovitost“ zákona o zadávání veřejných zakázek nemůže nijak zpochybnit skutečnost, že žalobkyně fakticky postupovala podle ust. § 96 odst. 2 tohoto zákona ve spojení s jeho ustanovením ust. § 36 odst. 8, když podmínila poskytnutí části zadávací dokumentace, obsahující technické informace s citlivými daty, žádostí o poskytnutí této části zadávací dokumentace, a tak byla povinna postupovat podle ust. § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek a prodloužit lhůtu pro podání nabídek alespoň o 5 dnů, jak je podrobně popsáno v napadeném rozhodnutí.
28. Nedodržení zákonem stanovené minimální délky lhůty pro podání nabídek přitom dle žalovaného může mít vliv na okruh potenciálních dodavatelů a ve svém důsledku i na výběr nejvhodnější nabídky, přičemž není rozhodující délka takového zkrácení lhůty ani to, zda k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky skutečně došlo. I rozdíl několika dnů přitom může být pro potenciální dodavatele rozhodující pro posouzení, zda budou podávat nabídku (resp. zda jsou schopni ji v daném čase vůbec připravit). Za postačující pro uložení finanční opravy je třeba považovat i pouhou potencialitu takového ovlivnění nezákonným postupem zadavatele, jak dovodil Úřad pro ochranu hospodářské soutěže v již výše citovaném rozhodnutí ze dne 20. 10. 2016, č. j. ÚOHS-S0644/2016A/Z-42947/2016/511/KIÍ, a také například v rozhodnutí ze dne 4. 1. 2019, č. j. ÚOHS-S0477/2018A/Z-00312/2019/532/Mon, která lze analogicky aplikovat též na řešený případ.
29. Co se týče požadavku žalobkyně na nejvyšší partnerskou certifikaci pro nabízenou produktovou skupinu Hardware a námitek týkající se této oblasti, žalovaný uvádí, že tento požadavek nelze podřadit pod žádný kvalifikační předpoklad uvedený v ust. § 79 zákona o zadávání veřejných zakázek. Nad to jde o požadavek nepřiměřený a nijak nezaručuje kvalitu plnění veřejné zakázky. Požadavek na doložení nejvyšší partnerské certifikace

výrobce se totiž nijak nevztahuje ke schopnosti možných dodavatelů plnit veřejnou zakázku. Certifikát výrobce je udělován fakticky na bázi výše obratu a pouze cílí k tomu, aby se mohly přihlásit jen největší společnosti na trhu, a to bez jakékoli vazby na reálnou schopnost plnit veřejnou zakázku.

30. Takový požadavek, ať už je označen za kvalifikační či nikoliv, je nedovoleným požadavkem na kvalifikaci, tvrzení žalobkyně o údajné neaplikovatelnosti tohoto rozhodnutí na právě řešený případ tedy žalovaný neshledává přesvědčivým. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani upozornění žalobkyně, dle něž obrat dodavatele za relevantní údaj vnímá jako relevantní i aktuální právní úprava ve formě ustanovení o ekonomické kvalifikaci dle ust. § 78 zákona o zadávání veřejných zakázek, neboť to nic nemění na charakteru požadované certifikace, která sama o sobě nijak neprokazuje schopnost plnit veřejnou zakázku. Pokud chce zadavatel v odůvodněných případech požadovat určitý minimální obrat účastníků zadávacího řízení, má k tomu využít přímo požadavek na ekonomickou kvalifikaci, a nikoliv různé certifikáty od výrobců apod.
31. Pokud jde o námitky směřující proti napadenému rozhodnutí v bodu změny zadávací dokumentace spočívající v prodloužení lhůty pro dodání předmětu veřejné zakázky z 30 na 60 dnů, žalovaný uvádí, že hlavním smyslem lhůty pro podání nabídek je poskytnout všem potenciálním dodavatelům dostatek času na obeznámení se se zadávacími podmínkami, obstarání dokladů pro prokázání splnění kvalifikačních podmínek a zpracování nabídek tak, aby tyto co nejlépe odpovídaly všem požadavkům zadavatele a aby byly co nejvíce konkurenceschopné. Příjemce své pochybení relativizuje, když se dovolává skutečnosti, že prodloužená lhůta byla „jen“ o 3 dny kratší než lhůta původní, přičemž i tato kratší lhůta je v souladu s ust. § 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek.
32. Změna termínu plnění, ke které žalobkyně přistoupila dne 29. 4. 2022, byla dle žalovaného pro ochotu potenciálních účastníků k podání nabídek zcela klíčová, o čemž svědčí i skutečnost, že na tuto zadávací podmínku byl příjemce tázan opakovaně. Šlo tedy o změnu zadávacích podmínek, která nepochybně rozšiřovala okruh možných účastníků zadávacího řízení ve smyslu ust. § 99 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek. Příjemce tedy byl dle žalovaného nepochybně povinen prodloužit lhůtu pro podání nabídek tak, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila tato lhůta nejméně celou svou původní délku, tedy v tomto konkrétním případě 34 dnů. Ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že pokud by lhůta pro plnění předmětu veřejné zakázky neprodloužila, bylo by paradoxně vše v pořádku, lze poznamenat, že jde o pouhou spekulaci, která nemůže ospravedlnit porušení zákona.
33. K námitce, že i prodloužená lhůta byla v souladu s ust. § 57 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, žalovaný uvádí, že lhůty uvedené v ust. § 57 tohoto zákona jsou lhůty minimální. Je věcí zadavatele, aby si sám stanovil přiměřenou lhůtu pro podání nabídek v závislosti na konkrétních okolnostech veřejné zakázky. Pokud zadavatel stanoví delší lhůtu pro podání nabídek než minimální, má povinnost délku této lhůty respektovat po celou dobu trvání zadávacího řízení, a to mimo jiné kvůli dodržení zásady rovného zacházení. I rozdíl několika dnů přitom může být pro potenciální dodavatele rozhodující.
34. Pokud jde o otázku zveřejnění smluv, žalovaný uvádí, že bez ohledu na ust. § 6 odst. 3 zákona o registru smluv měla žalobkyně povinnost uzavřenou smlouvu v registru smluv zveřejnit, a to do 3 měsíců od jejího uzavření. Ani sama žalobkyně si zjevně nebyla při uzavírání smluv předmětného ustanovení vědoma, neboť ve smlouvách je v čl. 12.1.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

uvedeno, že nabývají platnosti dnem podpisu oběma smluvními stranami a účinnosti okamžikem uveřejnění v registru smluv. Z údajů, dostupných v registru smluv, je zřejmé, že žalobkyně uveřejnila dne 26. 10. 2022 informaci o jejich uzavření, toto uveřejnění však samotné smlouvy neobsahovalo, nejednalo se tak o uveřejnění ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o registru smluv. Smlouvy byly následně uveřejněny až 26. 4. 2023, tj. více jak 3 měsíce po uzavření (ke kterému došlo 12. 10. 2022).

35. Pokud jde námitky směřující proti výši finanční opravy a její proporcionalitě, žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, a též na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74, stejně jako další navazující judikaturu (např. rozsudek ze dne 7. 7. 2023, č. j. 10 Afs 271/2021-40 nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 6 Afs 135/2022-30).

III.

Posouzení žaloby

36. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
37. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení jednání, když účastníci s takovým rozhodnutím věci souhlasili.
38. Žaloba není důvodná.
39. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalované Ministerstvo pro místní rozvoj rozhodlo o poskytnutí dotace (identifikační číslo 117D03U000033) žalobkyni z programu 11703 - Integrovaný regionální operační program na projekt s názvem Stodská nemocnice - rozvoj a posílení odolnosti a připravenosti zdravotnického zařízení, v celkové výši 98 771 937,00 Kč.
40. Následně Řídící orgán Integrovaného regionálního operačního programu vydal informaci o nevyplacení části dotace z důvodu porušení pravidel pro zadávání zakázek, v níž podrobně specifikoval zjištěné závady s tím, že celkovou částku nevyplacené dotace stanovil ve výši 244 276,61 Kč.
41. Proti této Informaci podala žalobkyně námitky, o nichž žalovaný rozhodl tak, že jim částečně vyhověl, když potvrdil Opatření poskytovatele dotace ze dne 5. 9. 2023 co do ponížení dotace o částku ve výši 237 766,61 Kč s tím, že uvedená částka nebude příjemci vyplacena a konečnou platnosti, a současně nepotvrdil opatření poskytovatele dotace ze dne 5. 9. 2023 co do ponížení dotace o částku ve výši 6609,80 Kč, s tím, že tato částka bude příjemci doplacena. Žalovaný vyhověl námitce žalobkyně ohledně smlouvy na VZ0020.005, když konstatoval, že tato smlouva byla zveřejněna částečně dne 30. 0. 2022, avšak v důsledku začernění cenových údajů a nezveřejnění přílohy č. 1 smlouvy nebylo zřejmé, jaké plnění dodavatel poskytuje a částečně nebyla zcela zřejmá ani cena plnění, nicméně v metadatech je cena uvedena; přílohu potom příjemce dodatečně uveřejnil v únoru 2023. S ohledem na to lze konstatovat, že smysl a účel registru smluv byl naplněn a

neplatnost smlouvy nelze dovozovat a v tomto ohledu byly námitky příjemce považovány za oprávněné.

42. Ostatní námitky žalobkyně žalovaný zamítl.

43. Městský soud především konstatoval, že mezi účastníky není sporu o skutkovém základu věci, neboť účastníci se neshodnou pouze v právním hodnocení věci, tedy v otázce interpretace a aplikace právních norem.

44. O jednotlivých žalobních námitkách uvážil soud takto:

45. První žalobní námitka se týkala zjištění A1 ve VZ0022, kdy žalobkyně neodeslala opravný formulář F14, ačkoliv provedla změnu zadávací dokumentace č. 1, kterou změnila přílohu č. 2 (Technická specifikace) a současně prodloužila lhůtu pro podání námitek. Zde žalobkyně namítal, že o změnách byli potenciální dodavatelé vyrozuměni na profilu zadavatele a navíc toto jednání není definováno jako přestupek.

46. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.

47. Především zde soud zcela odmítl argumentační linii, která na věc pohlíží optikou odpovědnosti za přestupek. Krácení dotace z důvodu porušení pravidel pro zadávání zakázek není sankcí, jež by vyplývala z odpovědnosti žalobkyně jako zadavatele za přestupek podle zákona o zadávání veřejných zakázek. Vzhledem k tomu je forma zavinění zcela irelevantní. Zde nezbývá než poukázat na to, že tato právní otázka byla již dříve vyřešena judikaturou správních soudů – viz například závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 14. 1. 2021, č.j. 1 Afs 437/2019-46, na který odkázal žalovaný ve vyjádření k žalobě.

48. Pokud pak jde dosah skutečnosti, že žalobkyně nerespektovala zákonnou povinnost použít při změně zadávací dokumentace, resp. změně termínu pro podávání nabídek, formulář F14, soud zde v úplnosti přistoupil na argumentaci žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

49. Podle ustanovení § 212 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek je zadavatel je povinen k odeslání uveřejnění podle zákona o zadávání veřejných zakázek použít formuláře podle přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo formuláře podle prováděcího právního předpisu. V případě nadlimitní veřejné zakázky odešle zadavatel podle ustanovení § 212 odst. 3 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek formulář elektronicky do VVZ a TED.

50. Žalovaný se s interpretací a aplikací této normy obsáhle vypořádal v napadeném rozhodnutí na straně 12 až 15 odůvodnění. Městský soud shledal tam uvedenou argumentaci žalovaného zcela souladnou s účelem a smyslem zákona, a nepovažuje za nutné, aby závěry žalovaného, s nimiž se shoduje, formuloval vlastními slovy. Námitky žalobkyně konec konců nepřinášejí nic nového nad to, co již uplatnila v námitkách proti informaci o nevyplacení části dotace, a svou povahou toliko marginalizují a bagatelizují zákonem uloženou povinnost.

51. Druhá žalobní námitka se týkala porušení povinnosti stanovení lhůty pro podání nabídek v případě VZ0022, kdy žalobkyně v rozporu s ust. § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek stanovila lhůtu pro podání nabídek v délce 30 celých dnů, přestože poskytnutí části zadávací dokumentace VZ0022 podminila žádostí, a tedy byla povinna stanovit lhůtu pro podání nabídek v délce alespoň 35 celých dnů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

52. Podle ust. § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek *Zadavatel stanoví lhůtu pro podání nabídek v otevřeném řízení na nejméně 30 dnů od zahájení zadávacího řízení. Lhůta pro podání nabídek musí být prodloužena o 5 dnů, jestliže zadavatel postupuje podle § 96 odst. 2; to neplatí v případech podle odstavce 2 písm. b).*
53. Podle ust. § 96 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek *Pokud některou část zadávací dokumentace nelze zpřístupnit podle odstavce 1 z důvodů vymezených v § 211 odst. 5 písm. a), b) nebo d) nebo v případě postupu podle § 36 odst. 8, může zadavatel příslušnou část zadávací dokumentace poskytnout jiným vhodným způsobem. V takovém případě zadavatel odešle, předá nebo jinak zpřístupní příslušnou část zadávací dokumentace nejpozději do 3 pracovních dnů od doručení žádosti dodavatele o její poskytnutí. Poskytnutí příslušné části zadávací dokumentace může být podmíněno pouze úhradou nákladů podle odstavce 4 nebo v případě postupu podle § 36 odst. 8 přijetím přiměřených opatření k ochraně důvěrné povahy informací.*
54. Žalobkyně uvedla, že v článku 2.3 své zadávací dokumentace stanovila, že „*Další technické Informace nejsou vzhledem k citlivosti dat součástí zadávací dokumentace, budou poskytnuty účastníkům zadávacího řízení na vyžádání. Dodavatel na adrese <https://ezak.cnpk.cz/vz00008601> zašle zadavateli žádost o poskytnutí zbylé dokumentace. Zadavatel obratem poskytne dodavateli výše uvedenou dokumentaci.*“
55. K tomu žalobkyně argumentovala tím, že v tomto případě nepožadovala ve smyslu ust. § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek, aby dodavatel přijal jakákoli přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací, dodavatel byl pouze povinen zaslat zadavateli žádost o poskytnutí nezveřejněné části zadávací dokumentace a žalobkyně byla následně povinen obratem část zadávací dokumentace poskytnout. Pro dodavatele tedy neexistoval žádný rozdíl oproti situaci, kdy by si celou zadávací dokumentaci stáhl z profilu zadavatele.
56. Předmětem sporu tedy je obsah a smysl podmínky podle čl. 2.3 zadávací dokumentace, který stanovil: „*Další technické Informace nejsou vzhledem k citlivosti dat součástí zadávací dokumentace, budou poskytnuty účastníkům zadávacího řízení na vyžádání. Dodavatel na adrese <https://ezak.cnpk.cz/vz00008601> zašle zadavateli žádost o poskytnutí zbylé dokumentace. Zadavatel obratem poskytne dodavateli výše uvedenou dokumentaci.*“
57. Podle ust. § 36 odst. 8 zákona o zadávání veřejných zakázek *Zadavatel může požadovat, aby dodavatel přijal přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací, které zadavatel poskytuje nebo zpřístupňuje v průběhu zadávacího řízení.*
58. Výrazem *non-disclosure agreement* je obvykle označována dohoda o mlčenlivosti, tedy ujednání mezi alespoň dvěma stranami o tom, že budou sdílet důvěrné znalosti či informace, avšak neposkytnou je jakékoliv třetí straně.
59. Skutečností je, že ve článku 2.3 zadávací dokumentace není vyjádřen požadavek žalobkyně na to, aby dodavatel přijal přiměřená opatření k ochraně důvěrné povahy informací, které zadavatel poskytuje, tedy zejména na to, aby informace poskytnuté žalobkyní nesdílela s nikým třetím.
60. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně ve finální verzi zadávací dokumentace netrvala na podpisu *non-disclosure agreement* před zpřístupněním kompletní zadávací dokumentace (ačkoliv se jako nelogický jeví takový postup, při němž zadavatel nejdříve označí určité informace jako citlivé a dostupné pouze na vyžádání, přičemž následně netrvá na podpisu NDA k jejich ochraně). Přesto však byla žalobkyně povinna postupovat podle

§ 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek, a to na základě teleologického výkladu daného ustanovení, neboť smyslem a účelem prodloužení lhůty je nepochybně snaha o „kompenzaci“ určitého zpoždění způsobeného nutností vyčkat na zaslání kompletní zadávací dokumentace, čímž zákonodárce zohlednil větší časovou náročnost celého procesu oproti prostému stažení zadávací dokumentace z profilu zadavatele. Stanovila-li tedy žalobkyně, že kompletní zadávací dokumentaci zašle potenciálním dodavatelům až na základě jejich žádosti, tak byl povinen postupovat v souladu s § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.

61. Soud konstatoval, že tento výklad zákona o zadávání veřejných zakázek je v souladu s účelem a smyslem ust. § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek. Jakkoliv platí, že žalobkyně nepodmínila vydání některých technických informací přijetím konkrétních opatření k ochraně důvěrné povahy těchto informací, přesto je zřejmé, že smyslem článku 2.3 zadávací dokumentace je právě ochrana důvěrné povahy těchto informací – jiný smysl a účel tohoto článku se nenabízí a ani žalobkyně jej neposkytla. Konec konců, právě to, že některé informace nebyly zveřejněny v zadávací dokumentaci a byly zpřístupněny potenciálnímu dodavateli až na jeho žádost, lze v širším smyslu považovat za ono *přiměřené opatření k ochraně důvěrné povahy informací*, které zadavatel poskytuje nebo zpřístupňuje v průběhu zadávacího řízení.
62. Podstatné tedy je, že potenciální dodavatel neměl ihned po zveřejnění zadání této zakázky k dispozici všechny relevantní informace potřebné k tomu, aby se rozhodl, zda se bude o tuto zakázku ucházet. Určité podstatné informace žalobkyně vzhledem k jejich citlivosti v zadávací dokumentaci neuvedla, a potenciální dodavatel si je tedy nejprve musel vyžádat. Bez ohledu na to, jaká forma komunikace byla mezi žalobkyní a potenciálními dodavateli používána, mohl tento administrativní úkon způsobit zpoždění v dostupnosti relevantních informací, a pak ovšem byly splněny předpoklady k tomu, aby lhůta pro podání nabídek byla prodloužena, jak předpokládá ust. § 57 odst. 1 písm. b) zákona o zadávání veřejných zakázek.
63. Soud tedy uzavřel s tím, že postup žalobkyně, která část zadávací dokumentace zpřístupnila až na výslovnou žádost - a tedy se zpožděním – znamená porušení citované normy zákona o zadávání veřejných zakázek, což je předpokladem pro finanční opravu tak, jak k ní přistoupil žalovaný.
64. Třetí žalobní námitka se vztahovala k prokázání technické kvalifikace v případě VZ0019, když je žalobkyni kladeno k tíži, že požadovala, aby dodavatel disponoval nejvyšší partnerskou certifikací výrobce pro nabízenou produktovou skupinu Hardware.
65. V této záležitosti soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jmenovitě na stranu 17, 18 a 19, kde žalovaný s odkazem na ust. § 79 zákona o zadávání veřejných zakázek vyložil zřejmý závěr, že požadavek na tzv. partnerskou certifikaci výrobce nelze podřadit pod žádný kvalifikační předpoklad uvedený v tomto zákona o zadávání veřejných zakázek. Nesporně však jde o požadavek, který má kvalifikační povahu, jeho cílem zjevně je ověřit schopnost účastníků realizovat veřejnou zakázku, a jako takový musel být posuzován. Pak bylo možno konstatovat závěr, že jde o nedovolený požadavek na kvalifikaci.
66. Soud neshledal, že by výklad a použití norem ust. § 79 zákona o zadávání veřejných zakázek provedené žalovaným bylo jakkoliv v rozporu nejen s dikcí, ale i s účelem a smyslem těchto norem. Souhlasně se žalovaným tedy uzavírá, že požadavek žalobkyně na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

to, aby dodavatel disponoval nejvyšší partnerskou certifikací výrobce pro nabízenou produktovou skupinu Hardware je požadavkem mimo zákonné meze, a že se jedná o porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek s následným dopadem na výši dotace. Na výklad a závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje, přičemž ani zde žalobní námitka nepřinesla nic podstatného navíc oproti námitkám proti informaci o nevyplacení části dotace, s nimiž se žalovaný řádně vypořádal.

67. Čtvrtá žalobní námitka se týkala případu VZ0019, kdy žalobkyně nesprávně prodloužila lhůtu po podání nabídek jen o 31 dnů, ačkoliv původní lhůta činila 34 dny.
68. Ze zjištění žalovaného, jako i z vyjádření žalobkyně je nesporné, že původní lhůta pro podání nabídek činila 34 dnů. V návaznosti na prodloužení dodací doby z 30 dnů na 60 v zadávací dokumentaci žalobkyně prodloužila i lhůtu pro podání nabídek, a to o 31 dnů – tedy více než o počet dnů, který zákon o zadávání veřejných zakázek stanovuje jakožto minimální lhůtu pro podání nabídek pro příslušný druh zadávacího řízení.
69. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
70. Podle ust. § 99 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek *Pokud to povaha doplnění nebo změny zadávací dokumentace vyžaduje, zadavatel současně přiměřeně prodlouží lhůtu pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. V případě takové změny nebo doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku.*
71. Citovaná norma jasně a bezrozporně stanoví, že pokud zadavatel provede změnu či doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, prodlouží lhůtu pro podávání nabídek tak, aby byla stejně dlouhá, jako lhůta původně stanovená.
72. Jestliže tedy žalobkyně v případě VZ0019 sama stanovila lhůtu v délce 34 dnů, pak přistoupila-li posléze ke změně zadávacích dokumentace, byla povinna stanovit novou lhůtu v téže délce. To však neučinila, čímž porušila zákon o zadávání veřejných zakázek v ust. § 99 odst. 2. Skutečnost, že jí původně stanovená lhůta byla delší než je zákonné minimum třiceti dnů, na tom nic nemění – o délce původní lhůty rozhodla žalobkyně sama ze své vůle a podle citované normy ji tato její vůle zavazovala právě i pro případ změny zadávací dokumentace.
73. Pátá žalobní námitka se týkala tvrzeného porušení spočívajícího v nezveřejnění smlouvy na plnění veřejné zakázky č. VZ0016.001 a VZ0016.002 v registru smluv.
74. Žalobkyně zde namítala, že poskytovatel dotace i žalovaný opomněli zabývat se zákonnou výjimkou, kdy účinnost smlouvy nastává nezávisle na jejím uveřejnění v registru smluv. Pode ust. § 7 odst. 3 zákona o registru smluv platí, že nezávisle na uveřejnění prostřednictvím registru smluv dále nabývá účinnosti smlouva, jejímž předmětem jsou léčiva nebo zdravotnické prostředky. Předmětem veřejných zakázek č. VZ0016.001 a VZ0016.002 byly nepochybně zdravotnické prostředky, a smlouvy na obě uvedené veřejné zakázky tedy nabyly účinnosti dnem uzavření, tj. 12. 10. 2022 a mohlo být podle nich plněno.
75. Obě smlouvy stanovovaly dobu dodání plnění do 12 týdnů od účinnosti smlouvy s tím, že smlouva na VZ0016.001 byla v této době splněna a cena fakturována dne 17. 10. 2022 a smlouva na VZ0016.002 byla rovněž v této době splněna a cena fakturována dne 9. 1. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Obě smlouvy tak byly plněny v době, kdy byly v souladu se zákonem o registru smluv účinné. I pokud by tedy byly dle ust. § 7 odst. 1 tohoto zákona zrušeny od počátku, jak tvrdí žalovaný, stalo by se tak až po 3 měsících ode dne jejich uzavření, tedy až dne 12. 1. 2023. Jelikož tedy došlo ke splnění závazku v době, kdy smlouva byla účinná a bylo plněno po právu, nemá zrušení smlouvy od počátku na závazek žádný vliv, neboť již došlo k jeho splnění. Neboli, nemůže být rušeno něco, co již není. Byť zákonodárce v zákoně o registru smluv tento důsledek zřejmě nepromyslel, nemůže být mezerovitost zákona kladena k tíži žalobkyni, která se tedy žádného porušení dotačních podmínek nedopustila.

76. Též tuto námitku soud neshledal důvodnou.

77. Žalobkyní namítané ust. § 6 odst. 3 zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, ve znění pozdějších předpisů (*žalobkyně nesprávně označila § 7*) sice stanoví odchylný režim nabytí účinnosti smlouvy, jejímž předmětem jsou léčiva nebo zdravotnické prostředky, ale to nic nemění na tom, že žalobkyně měla podle citovaného zákona povinnost obě smlouvy řádně zveřejnit. Citovaná norma nekoncepuje výjimku z povinnosti zveřejnit smlouvy, ale odchylně stanoví plnit podle smlouvy před jejím zveřejněním.

78. Povinnosti zveřejnit předmětné smlouvy by tedy byla žalobkyně zbavena jen tehdy, pokud by smlouvy podléhaly režimu ust. § 3 odst. 2 zákona o registru smluv, který stanoví výčet smluv, na něž se povinnost uveřejnit nevztahuje; o takový případ však v projednávané věci nejde.

79. Úvahy žalobkyně o tom, kdy obě smlouvy nabyly účinnosti, kdy podle nich bylo plněno a zda má nebo nemá zrušení smlouvy od počátku na závazek vliv, neboť již došlo k jeho splnění, jsou zcela irelevantní a plané spekulace, neboť se mýlí s podstatou povinnosti, která je žalobkyni uložena zákonem o registru smluv. Jelikož tuto povinnost žalobkyně nesplnila, což sama přiznává, je finanční oprava dotace provedena zcela po právu.

80. Konečně v šesté žalobní námitce argumentovala žalobkyně nulovou společenskou škodlivostí svého jednání a jeho nulovým dopadem na hospodářskou soutěž s tím, že žalovaný neměl ke krácení dotace vůbec přistoupit.

81. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. z informace o nevyplacení části dotace, je zřejmé, že jak žalovaný, tak Řídící orgán IROP se otázkou krácení dotace podrobně zabývaly, přičemž každý jednotlivý případ porušení pravidel pro zadávání zakázek jmenovitě vážily a kvalifikovaly podle Obecných pravidel pro žadatele a příjemce, jmenovitě podle jejich přílohy č. 5 - Finanční opravy za nedodržení postupu, stanoveného v ZVZ a v MPZ.

82. Soud konstatuje, že neshledal, že by oba správní při tom vybočily z mezí těchto pravidel, zejména že by stanovily vyšší míru finanční opravy, než jaká je stanovena. Ostatně ani sama žalobkyně neuvedla, že by se žalovaný nebo Řídící orgán IROP dopustily takového excesu.

83. Žalovaný se otázkou přiměřenosti zabýval v napadeném rozhodnutí na straně 25, kde i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil, proč výši finanční opravy považuje za proporcionální.

84. Soud k tomu doplňuje, že při stanovení výše finanční opravy je vždy nutno přihlížet k okolnostem konkrétní věci, takže samotná skutečnost, že v jiných případech byla finanční oprava uložena v menším rozsahu, není pro posouzení aktuální věci podstatná. V ní navíc

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo k finanční opravě přistoupeno s tím, že žalobkyně se jako zadavatel dopustila několikerého porušení pravidel pro zadávání zakázek.

85. Rovněž tuto žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

86. Městský soud v Praze tedy uzavřel věc s tím, že žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla důvodná. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
87. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně úspěch ve věci neměla a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.